

**АНТИБІОТИКОГРАМИ КЛІНІЧНИХ ШТАМІВ
*STAPHYLOCOCCUS AUREUS***

Петророва В.І., Турок М.Р.

*ДВНЗ «Ужгородський національний університет», біологічний факультет
вул. А. Волошина, 32, м. Ужгород, Закарпатська область, Україна*

Спостереження останніх років свідчать про виникнення стійкості до кожного нового антибактеріального лікарського засобу приблизно через п'ять років його інтенсивного використання. Плазмідна локалізація генів забезпечує швидке поширення стійкості до цефалоспоринів шляхом внутрішньовидової, міжвидової і навіть міжродової передачі. За період дослідження проаналізовано антибіотикограми 123 клінічних штамів *Staphylococcus aureus*. При цьому у хворих дітей відмічений 51,5% позитивний результат, у носіїв – 37,4%, у 11,1% – з різних об'єктів зовнішнього середовища (змив з обладнання лікарняних палат). Мікробіологічні аналізи виконано на базі бактеріологічної лабораторії кафедри генетики, фізіології рослин і мікробіології біологічного факультету УжНУ. Вивчали антибіотикограми бактеріальних ізолятів *S. aureus* до пеніцилінів; тетрациклінів; макролідів; аміноглікозидів; цефалоспоринів; фторхінолонів. Аналіз

результатів дозволив визначити високу питому вагу резистентних штамів *S. aureus* до препаратів пеніцилінового ряду – 92,4%-97,1%. Такий вагомий відсоток стійких штамів зумовлений імовірно тим, що бензилпеніцилін – перший антибіотик, який був введений у медичну практику. До дії антибіотичних препаратів цефалоспоринового ряду *S. aureus* ставився по-різному – найбільш ефективним серед цих антибіотиків виявився ципрофлоксацин – чутливість до нього коливалася в межах 74,6% випадків. Однак високий рівень стійкості відзначений щодо таких антибіотичних препаратів як цефтазидим та канаміцин (72,8% та 61,2% відповідно). Дещо нижчий відсоток антибіотикостійких *S. aureus* визначений щодо цефазоліну – 52,3%. Ефективно діяв на зростання *S. aureus* і цефокситин – відсоток стійких досягав всього 27,7. Порівняльний аналіз дозволив встановити високу питому вагу полірезистентних *S. aureus* серед ізолянтів зі слизової оболонки зівя і носа – 84,7%, причому майже у всіх випадках штами *S. aureus* виявилися не чутливими до В-лактамних хіміотерапевтичних препаратів. У той же час рівень чутливості до макролідів (еритроміцин та олеандоміцин) сягав позначки 70,2% та 60,7% відповідно. Наступні дослідження дозволили відзначити, що копрокультури стафілококів, у більшості виявилися резистентними до цефтазидиму – 76,8%. Антибіотикограми *S. aureus* ізольованих від хворих з проявами диспепсій дозволили встановити досить високий рівень полірезистентності до антибіотичних препаратів цефалоспоринового ряду (43,2%). Результати аналізу антибіотикограм свідчать, що чутливість клінічних штамів *S. aureus* є досить варіабельною. У проведеному нами дослідженні при визначенні чутливості стафілокової мікрофлори до різних антибактеріальних препаратів встановили значну антибіотикорезистентність виділених штамів. Антибіотикорезистентність не означає, що організм «звикає» до антибіотиків. Це мікроорганізми стають не чутливими до них.